

Yehudi Menuhin és una glòria de la música universal. Forma part de la brillant constel·lació de grans executors musicells. Conegut i celebrat des de fa cinquanta anys, fou nogensmenys durant la Segona Guerra mundial i els anys immediatament posteriors que la seva fama es consolidà, tant a través de concerts, com d'escoles d'estiu nord-americanes, o bé, igualment, per l'enregistrament de discos. Una de les primeres gravacions brillants de Menuhin era encara en discos de 78 revolucions, del Concert en Re de Beethoven.

Observarà el desvagat lector que fins ara no he esmentat l'especialitat instrumental de Menuhin. Dit així, sense especificació, el lector no informat pot pensar que es tracta d'un pianista, un flautista, un violoncellista, etc. Es natural que hi hagi aquesta ampla possibilitat de tria si el lector és desinformat. Com que la nostra cultura musical, àdhuc la simplement informativa i de dades, és de les més baixes d'Europa, no m'estranyaria que posats en la situació d'haver d'assignar un instrument a Menuhin, la gent no sabés per quin decantar-se. Una mínima informació, però, els permetria de recordar que el Concert en Re, de Beethoven, per antonomàsia, és de violí. Tenim doncs, que Yehudi Menuhin és un violinista.

Amb assistència de la reina Sofia Menuhin ha actuat recentment a Barcelona. A Barcelona ja hi havia vingut un grapat de vegades, no és pas un concertista escàs, i coneix bé la capital olímpica del 1992. El 1935 ja hi va ~~actuar~~ fer un memorable concert. Els arxius de les agències de premsa i dels propis mitjans de comunicació podrien, doncs, estar informats. Doncs bé, el diari "Avui" del dia 4 de juny afirmava en lletra negreta, i per dos cops, que era un famós pianista. I la ràdio en català, ara no em feu dir si la Tretze o la Catalunya, del matí del dia 5, afirmava també per dos cops, que es tractava d'un excepcional violoncel·lista.

Si la missió dels mitjans informatius és informar, convé que ells, de primer, estiguin informats. Tanta descurança arriba a pintar-se de culpabilitat. De moment, no tenim altra manera de protestar que dient-ho així, particularment. I posant notes baixes als desinformadors.

Però, anem a extrmar la cosa, i suposem que el redactor, distret, o empès per la premsa, s'ha errat, i ha dit que Meruhin és, per exemple, un pianista: algú hauria de corregir la notícia, al diari. Per què no el crític musical? O un redactor en cap que tingui l'arxiu a ma?

Tots podem equivocar-nos, però no poden equivocar-se els qui han d'informar els altres. Més ben dit, no han d'equivocar-se. De cara a la paret, els haurien de posar, en aquest cas, salmodiant l'escala musical bàsica.

Josep Vallverdú .